

Parlamentul României
Camera Deputaților

Grupul Parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor

ÎNTREBARE PARLAMENTARĂ

Către: **Ministerul Afacerilor Interne, domnului Marian-Cătălin Predoiu, ministru**

De la: **Domnul Silviu-Titus PĂUNESCU, Deputat AUR, circumscripția electorală nr.14, Constanța**

Subiectul întrebării: Eșecul MAI în contractul SAFE-Sig Sauer: incompetență sau corupție instituționalizată? Cine răspunde pentru pierderea a 816,5 milioane de euro?

Domnule ministru,

România traversează una dintre cele mai grave crize de securitate din istoria sa recentă, într-un context geopolitic în care războiul se poartă la granițele noastre și în care înzestrarea armatei și a forțelor de ordine nu mai este o opțiune, ci o obligație față de cetățeni și față de aliați. În acest context dramatic, Ministerul Afacerilor Interne pe care îl conduceți a reușit performanța rușinoasă de a rata un contract de 816,5 milioane de euro — bani europeni destinați tocmai pentru a dota cu armament modern Armata Română, Poliția, Jandarmeria și serviciile de securitate ale statului.

Termenul-limită de 30 mai 2026, impus explicit de Regulamentul european SAFE (UE) 2025/1106¹, a trecut fără ca ministerul

¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/ro/TXT/?uri=CELEX%3A32025R1106>

dumneavoastră să semneze contractul cu firma Sig Sauer - nu din cauza unui eveniment neprevăzut, nu din cauza unui obstacol tehnic de ultimă oră, ci din cauza unui șir de decizii proaste, negocieri prost conduse și, după toate aparențele, a unor interese oculte care au prevalat în fața interesului național.

Incompetența acestui minister nu este o noutate, dar de data aceasta are un preț cuantificabil: opt sute șaisprezece milioane și jumătate de euro, pe care România i-a accesat ca împrumut și pe care contribuabilii români îi vor rambursa până în anul 2065, bani pentru care nu vor primi nimic în schimb — nicio armă, nicio fabrică, niciun transfer de tehnologie.

Și mai grav, domnule ministru, este tabloul din spatele acestui eșec: conform informațiilor apărute în presa de investigație, negocierile serioase purtate de Ministerul Apărării cu producători europeni consacrați — belgieni și germani — care acceptau să fabrice armele integral pe teritoriul României, satisfăcând astfel criteriul „interesului esențial de securitate”, au fost abandonate subit, în locul lor, fiind favorizată compania Sig Sauer, ale cărei interese sunt reprezentate în România de un general-locotenent în rezervă, fost director al Statului Major General, aflat în relații strânse cu o senatoare PNL și cu un baron de partid din Ilfov. Oferta Sig Sauer nu satisfăcea integral cerința de producție în România, iar Consiliul de Supraveghere a Cerințelor din cadrul MApN s-a opus în mod explicit atribuirii — opoziție care a fost pur și simplu ocolită prin mutarea contractului de la Ministerul Apărării la Ministerul de Interne, operațiune ordonată de cancelarul guvernamental, împotriva voinței ministrului Apărării.

Cu alte cuvinte: când procedura corectă a produs un rezultat incomod pentru anumite rețele de interese, procedura a fost schimbată. Ministerul Apărării a fost scos din joc. Ministerul de Interne — condus de dumneavoastră — a preluat achiziția. Și a eșuat, lamentabil, lăsând România fără arme și fără bani!

Cele prezentate până acum, domnule ministru, nu mai reprezintă doar dovezi de incompetență, ci reflectă toate semnele corupției instituționalizate: deturnarea unei proceduri de achiziție publică, favorizarea unui ofertant prin eliminarea concurenței, implicarea unor intermediari cu funcții sensibile în stat și, la final, prejudicierea gravă a interesului național.

În acest context, vă adresez următoarele întrebări:

1. Cine poartă răspunderea politică și juridică pentru neîndeplinirea termenului-limită de 30 mai 2026, termen cunoscut de ministerul dumneavoastră cu luni de zile înainte, și ce măsuri disciplinare sau penale vor fi luate față de persoanele vinovate?

2. În baza cărei decizii și cu acordul cui au fost abandonate negocierile Ministerului Apărării cu FN Herstal și Heckler & Koch — producători care satisfăceau integral criteriul fabricării în România — în favoarea companiei Sig Sauer, al cărei reprezentant local este un fost înalt ofițer al Armatei Române cu legături politice documentate?

3. Cine a decis transferul achiziției de la Ministerul Apărării la Ministerul de Interne, împotriva opoziției ministrului Apărării, și care este baza legală și operațională a acestei decizii?

4. Există vreun risc juridic față de statul român din partea companiei Beretta, care deținea un contract de exclusivitate cu Romarm, și cine va suporta eventualele despăgubiri solicitate de aceasta?

5. Ce demersuri ați inițiat față de Comisia Europeană pentru salvarea celor 816,5 milioane de euro și care este probabilitatea realistă că acești bani nu vor fi pierduți definitiv?

Solicit răspuns scris.

Cu mulțumiri,

Silviu-Titus PĂUNESCU, Deputat AUR, circumscripția electorală nr.14, Constanța